Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts
ZESDE JAARGANG

KUIFJE

32
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE HAVEN VAN BONEN
HEEFT NIETS TE VREZEN,
WANT HASSAN
EN KADDOER WAKEN !

TRIOMF VAN DE WILSKRACHT

HET verhaal dat ik jullie vertel is geen verzonnen geschiedenis, maar heeft zich voorgedaan in de staat Illinois aan de overkant van de Grote Plas.

Een zekere Charles Wright werd in 1925, toen hij pas achttien jaar oud was, naar een verbeteringshuis gezonden voor een kleine misstap. In de gevangenis maakte hij kennis met een echte gangster met name Monte Criss. Toen ze beiden weer vrij waren, wilde Monte Criss Charles Wright bij zijn bende inlijven. Deze weigerde echter kordaat, maar moest deze weigering duur bekopen, want toen Monte Criss en zijn handlangers korte tijd daarop bij een overval gesnapt werden, beschuldigden zij Charles Wright van medeplichtigheid aan de overval.

De arme stakker kon geen advocaat betalen om zijn onschuld te pleiten en de duivelse samenzwering te ontmaskeren. Hij werd veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf.

Maar Charles Wright gaf zich niet gewonnen. In zijn cel volgde hij een cursus in de rechten per briefwisseling. Over dag werkte hij zoals alle gevangenen, en 's nachts studeerde hij hard. Na enige tijd kon hij zijn lotgenoten met allerlei nuttige raadgevingen helpen en zijn eigen zaak grondig instuderen en voorbereiden volgens al de regels van het Amerikaans wetboek. Na een jarenlange studie kon hij zijn zaak opnieuw voor het gerecht brengen en daar verdedigde hij zichzelf met een overtuiging en welbespraaktheid die al de rechters verbaasde. Hij werd onmiddellijk in vrijheid gesteld.

Dit geval bewijst ons eens te meer, dat een mens met een goed geoefende wilskracht bergen kan verzetten. Wie in de tegenslag de kracht vindt om zijn wil te stalen, weet dat hij zich een weg door het leven zal banen.

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit :* Lombaardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc. — Drukkerij: C. Van Cortenberg, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— fr.	7.— fr.
Abonnement van drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Abonnement van zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Abonnement één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel, 76, Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

ONZE BRIEVENBUS

Jan Vanhaelewijn, Brugge. — Dank voor je sympathieke brief. Hier volgt dan de gewenste aankondiging en ik wens je een flink correspondent en philatelist.

J. Vanhaelewijn, Rozendael, 62, Brugge, student van het 5e moderne van het Koninklijk Athenaeum van Brugge wenst een correspondent van dezelfde leeftijd die de Nederlandse of Franse taal machtig is en postzegels verzamelt.

Wim uit Brussel zond vier weken geleden een briefje en postzegels naar Firmin Vernieuwe, Dorpstraat, 22, Jabbeke, en kreeg hierop geen antwoord. Firmin, maak dat eens vlug in orde, hé !

Marc Depière, Aken. — Proficiat ! Dat is prachtig gewerkt. Ik hoop dat je nu geniet van een aangename vakantie. Dank ook voor het gedicht.

Freddy Diet, Westende. — Je ziet er een kranige jongen uit en ik wens je welkom in de grote familie. Veel pret tijdens je vakantie !

OPROEP
TOT ONZE HOLLANDSE LEZERS

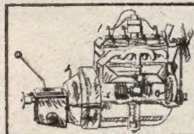
Onze duizende nieuwe Hollandse vrienden lezen « KUIFJE » nu ook sinds enkele weken. Hun brieven zullen in deze brievenbus of rechtstreeks beantwoord worden. Schrijf ons wat je over « KUIFJE » denkt.

John Gelhorn, Hoboken. — Ben je werkelijk geboren in 1838 zoals je schrijft ? Neen, ik geloof er niets van en veronderstel dat het in 1938 moet zijn ! Je kaart werd opgezonden en ik heet je langs deze weg hartelijk welkom.

Carlos Marcia en Roger Reubens uit Knokke-Zoute. — Met vreugde zie ik dat de club van Knokke gegroeid is ! Een luid: Hip, hip, hoera ! voor de nieuwe leden en hartelijke groeten aan heel de ploeg. Veel pret tijdens het verlof !

Richard Thorne, Antwerpen. — Natuurijk mag je lid worden van de club. Hiervoor moet je aan de voorwaarden voldoen die reeds ontelbare keren in ons blad verschenen. Sla maar eens enkele nummers van « Kuifje » open en je zult ze dra vinden.

Rob. Maes, Oostende. — Je brief ontving ik in goede orde en ik heet je bij voorbaat welkom in de club. Je vergat echter je geboortedatum ! Stuur ons vlug het gevraagde, opdat we je een lidmaatschapskaart zouden kunnen bezorgen! Tot spoedig!

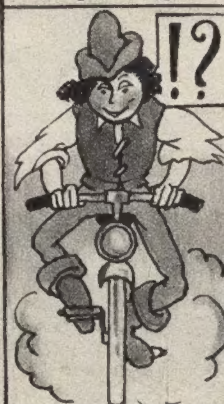
DOORSCHIJNENDE MOTOREN

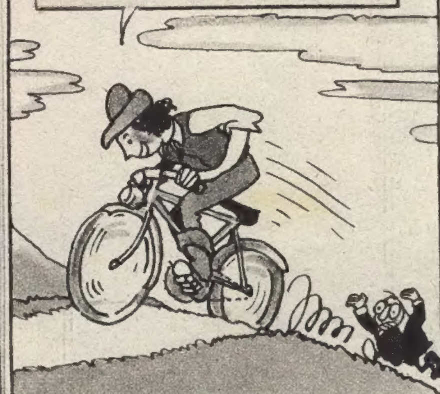
Gezien de buitengewone grote bijval die ons artikel kent dat in « Kuifje » nr 22 van 30 Mei ll. aangekondigd werd, wijzen we er onze lezers op dat de doorschijnende automotor ten toon gesteld wordt in onze kantoren, en daar kan bezichtigd worden. Men kan zich een doorschijnende motor aanschaffen tegen terugbetaling van 992 frank.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

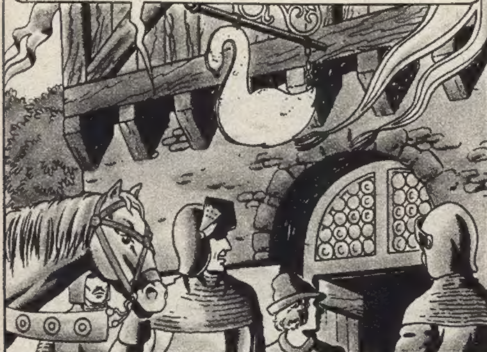

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan van Deurne, die niet vermoedt dat het slot van Kessel vernield werd, rijdt met Koen en zijn manschappen verder naar Dijon. Op een avond komen ze in een dorp waar feest gaat gevierd worden...

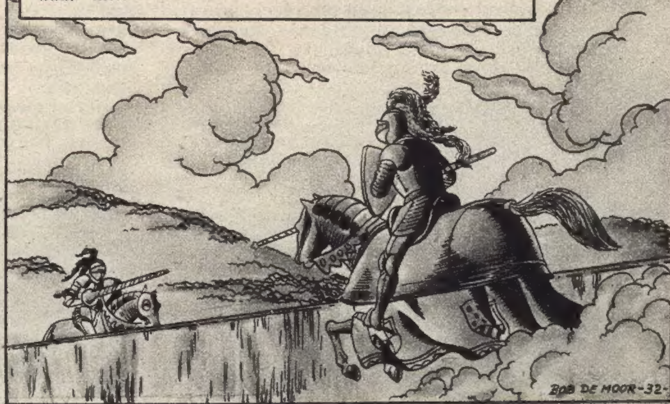

(Wordt voortgezet.)

Het GROOT PAARDENFEEST

Mijn vader had heel de dag op het veld gewerkt, dat nog niet zo lang geleden op de woestijn veroverd werd. Bij het vallen van de nacht had men hem naar Am-Senoufra geroepen.

Am-Senoufra was tamelijk ver en vader had ons verwittigd dat hij de nacht ginds bij bekenden zou doorbrengen. Het was niet de eerste maal dat mijn zuster en ik alleen thuis bleven en op de hoeve en op het vee pasten. Ik was toen dertien en flink uit de kuiten gegroeid. Mijn zus Isabella was vier jaar ouder. Dromen was het liefste wat ze deed. Toen we die avond gegeten hadden, trok Isabella naar haar kamer en tien minuten later hoorde ik haar reeds diep en regelmatig ademen.

Toen ik er zeker van was dat schuren en stallingen veilig gesloten waren, trok ik naar mijn bed. Nauwelijks was ik ingedommeld, of een zonderling gerucht deed me schrikken. Ik dacht dadelijk aan een landloper die het op onze schapen gemunt had, schoot een paar kledingsstukken aan, greep m'n klein karabijn en rende naar het venster.

Zacht opende ik het raam, en schouderde mijn geweer. Ik meende een silhouet te onderscheiden. Op het ogenblik dat ik de trekker wou overhalen, schoot het me door de geest dat het niet de stap van een mens was die ik hoorde...

Ik liet me uit het raam glijden, het was slechts vijf voet van de grond, en speurde rond.

— Een paard !

Het was Kadjir, de witte schimmel van mijn vader die op z'n eentje het binnenplein rondtoerde. Het was een prachtig dier en ik mocht er slechts bij uitzondering op rijden. Maar hoe was dat paard uit de stal geraakt ?

Daar was de schavuit opnieuw en ik greep hem bij de glanzende manen.

— Kadjir, vooruit de stal in en geen grapjes, hoor !

Tot mijn grote verbazing steigerde Kadjir en rukte zich los. Kadjir galopeerde door de moestuin.

— Kadjir is ziek, mompelde ik. Dat beest is gewoonlijk zo gedwee en volgzaam.

Ik rende naar de poort die twee meter hoog en voorzien was van een dubbele ijzeren grendel. Ja, ze was stevig gesloten en Kadjir zou niet kunnen ontsnappen. Daar kwam het paard echter aangestormd en ik sprong vliegensvlug op zij. Kadjir hinnikte wild, zijn manen wapperden woest en met één sprong was hij hoog over de poort heen..

Ik kon m'n ogen niet geloven en toen ik van m'n verwondering bekomen was, rukte ik de grendels weg en liep buiten.

De zaak begon ernstig te worden. Wat zou vader zeggen als Kadjir, zijn trots, het schoonste paard van heel de omtrek verdwenen was ? Ik voelde me verantwoordelijk voor het huis en alles wat er bij hoorde. De nacht was niet zo donker dat ik het witte paard niet onderscheiden kon en ik zette het na, zo snel mijn benen me dragen konden. Kadjir scheen kalmer. Rustig draafde hij naar de duinen toe.

— Ik zal hem wel inhalen en mee naar huis trekken, troostte ik mezelf.

Hé, wat was dat ? Uit de stal van de grote Alberik, een oude Afrika-jager, kwam een zwaar bruin paard gerend. Kadjir en het paard van Alberik besnuffelden mekaar even en liepen dan samen verder.

We waren nu voorbij de palmbomen op de vlakte gekomen. En zie, van alle kanten kwamen er paarden aangedraafd en allen volgden dezelfe richting ! Ze liepen waarachtig naar de phosphaatmijn die sedert jaar en dag verlaten lag. Ik was de enige mens te midden van de paarden op de uitgestrekte vlakte. Al die paarden hadden zich toch op een of ander manier uit de stal moeten losrukken ? Geen enkele Arabier en geen enkele blanke scheen het gehoord of gezien te hebben ! Nu ja, de Arabieren vrezen de djinns bij nacht, en de kolonisten waren haast even bijgelovig als de volgelingen van de Profeet. Kadjir kon ziek geweest zijn, maar alle paarden van heel de oase kunnen toch niet in dezelfde nacht ziek worden en op hun eentje aan de haal gaan ? Daar stak beslist iets geheimzinnigs achter !

Ik volgde het laatste paard op vijftig passen en verloor Kadjir niet uit het oog.

Langzamerhand kwam er orde in dat paardenkluwen. Ze stonden nu op twee rijen geschaard en lieten de helft van het ronde plein vrij. Uit een onzichtbare gang, kwam er een schimmel gelopen. Dat was Kadjir. Langzaam stapte hij naar de andere kant van het plein en de paarden draaiden hun koppen die kant uit. Plotseling bewoog er geen enkel meer. Het was net of er ging iets gebeurden. Daar rees de maan aan de hemel en vulde het plein met haar gulden licht. Kadjir steigerde en hinnikte luid. Alle paarden volgden zijn voorbeeld.

De maan gleed weg en opnieuw draafden de paarden door elkaar. Zolang de maan verborgen bleef, draafden en stoeiden ze ordeloos, maar toen de maan weer klaar over het plein stond, herhaalde zich hetzelfde toneel.

Dan galopeerde de stoet terug naar de duinen. Ik holde hen na. Een eind in de duinen stond Kadjir stil en rustig te wachten. Hij liet me gewillig op zijn rug stijgen en ik was blij, want naar huis waren het nog vier kilometer. Kadjir draafde kalm, zoals het een goed gedresseerd paard past, en scheen zo blij blij als een pelgrim die van Mekka terugkeert.

Enkele meter vóór ons draafde het bruine paard van Alberik. Deze laatste stond bij de poort van zijn hoeve een pijp te roken en riep :

— Wel, maak je nachtwandelingen ?

Ik vertelde hem wat ik gezien had. Hij haalde de schouders op en antwoordde :

— Het is daarom dat de paarden zo zenuwachtig waren de laatste dagen. Zij wilden allemaal de maan groeten.

— De maan groeten ?

— Ja, dat is de feest van de paarden. Het staat in de Koran. Om de vier jaar draven de paarden naar de vlakte om er, onder leiding van één van hen, de maan te groeten. Goeie nacht, buurman, ik moet die bres hier nog dicht maken !

Mak als een hond ging Kadjir onze stal binnen. Mijn zus sliep rustig. Ze had niets gehoord.

De GIEREN der ZEE

De Ridder van het Geluk en Mark en Denis hebben Michael Balestra weergevonden, nadat hij door de Zwarte Gieren ontvoerd was. De bandieten vluchten en vliegende schotels verschijnen boven het hoofd van onze vrienden...

Toen kapitein N. de vliegende schotels opmerkte, gaf hij bevel terug te keren. Ze hebben Michael, Mark en Denis gevonden en samen verdedigen ze zich zo goed ze kunnen. Balestra vertelt dan hoe hij opgelicht werd op het ogenblik dat hij de Zwarte Gieren de belangrijke documenten wou afhandig maken.

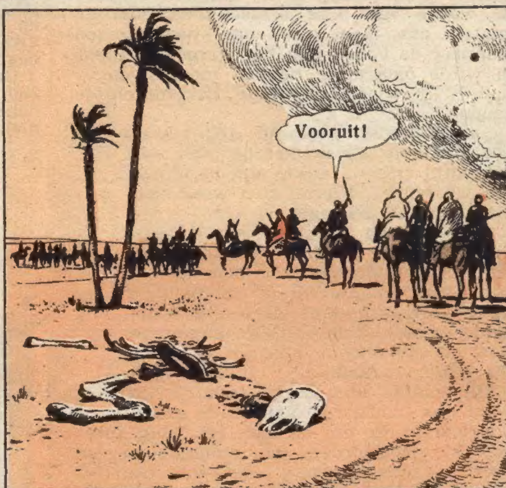

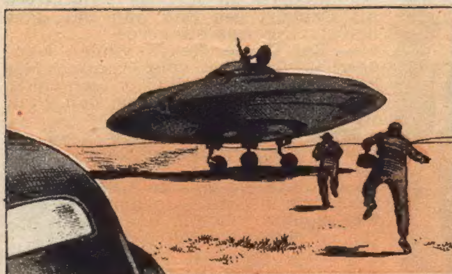
Plotseling draait er, (om geheimzinnige reden) een van hen naar de grond toe en raakt hierbij een andere vliegende schijf...

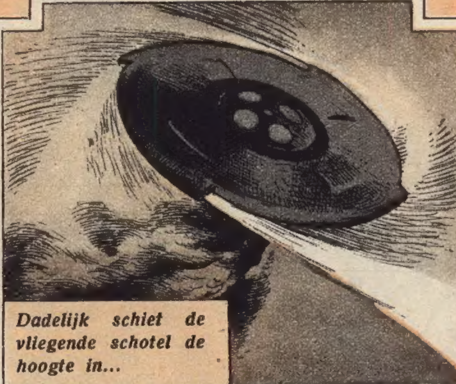
Beide toestellen vallen te pletter en schieten in brand !

Doch de ridders kunnen de achterstand, die ze op de bandieten hebben, niet meer inlopen. Een vliegende schotel komt ter hoogte van de auto van de twee leiders, die instappen...

Dadelijk schiet de vliegende schotel de hoogte in...

De schotel vliegt over de Nijl en stort neer te midden van de krokodillen.

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

DE BLIK VAN DE PYTHON

Dzidziri, Sophie en Yves Larnaud achtervolgen Ephraïm en zijn secretaris Domingo, die de documenten met de geheime formules van de Normandie des Airs gestolen hebben. Dzidziri en zijn vrienden zitten in een prauw die ieder ogenblik door de stroom kan meegesleurd worden...

SNELLER en sneller gleed de prauw op de stroom. Iemand sloeg met beide handen in het water en trachtte aldus het bootje naar de oever te sturen. Eens uit het midden, zouden ze misschien een kalmere stroming vinden en kunnen landen. Dzidziri hielp met zijn benen zo goed hij kon en ze wonnen meter na meter. Het geruis van de waterval zwol steeds aan...

Plotseling verschenen er gestalten op de oever. Ze waren uit het bos opgedoken vóór iemand hen gehoord had. Hun getatoueerd lichaam was voor de helft bedekt met lederen riemen, versierd met witte schelpen. Zij dreigden niet, doch staarden naar de mensen in de prauw die de strijd met de wilde vloed hadden aangebonden en trachtten te ontsnappen aan de verdrinkingsdood.

— Hé, riep de piloot, kom ons helpen !

Geen die roerde. Zij geleken op vreemde, zwarte standbeelden. Zij kenden immers de woede van deze bruisende stroom en wisten dat men niet mag tussenkomen wanneer de goden van het water een mens in wilde omarming hebben meegesleept.

— 't Is triestig, gromde Dzi tussen de tanden.

Laobé sprong overeind. Hij staarde als gek naar de oever, keerde zich dan naar zijn vriend, raakte zijn borst aan met de vinger, keerde zich weer naar de wilden en herbegon.

— Wat heb je nu weer, kleine dwaas ? vroeg Dzidziri, die zijn spotlust tot het uiterste wou behouden.

De neger wipte nu op en neer in de prauw, alhoewel deze erg wankelde, kampte zich aan zijn kameraad vast en schreeuwde luid :

— Simba ! Simba !

Hij hoefde niet langer aan te dringen, want ook Dzidziri had thans de grote neger opgemerkt, die om de hals een lang snoer van klauwen droeg, dat eindigde in een soort zwarte talisman. Het was dezelfde talisman die Nomogo-Kooso droeg en dezelfde als die welke hij aan Dzidziri had gegeven. Was dat de redding ? De jonge blanke riep uit volle borst en maakte grote gebaren, stak de rechterhand op en balde ze op de wijze van de Zonen van de Leeuw. Op de oever heerste thans een groot rumoer. De negers riepen en schreeuwden. Dzidziri herhaalde zijn zonderlinge gebarentaal. De negers, die tot dan toe de inzittenden van de prauw aan hun lot hadden overgelaten, leken wel gek. Een van hen, een reus die zo overdadig met lederen banden was omgord, dat het een kledingstuk geleek, deelde bevelen uit.

— Ik geloof dat we nog eens ontsnappen, zei Dzidziri tot zijn vrienden.

Larnaud zei niets, doch wees in de richting van een schuimende waterkolk en de bruisende, kokende waterval die daar op enkele meters voor hen neerstortte. Sophie keerde zich naar de jonge blanke, die de laatste weken zo dikwijls hun leven had gered en fluisterde :

— Je hebt alles gedaan wat mogelijk was, Dzi...

Dzi bewoog niet, hij keek oplettend naar de oever... Kijk, hij vergiste zich niet ! Twee zwarten namen plaats in een prauw en roeiden als gekken. Op en neer plonsden hun korte pagaaien in het bruisende water. Hun bedoeling was duidelijk : ze wilden de prauw van de blanke de pas afsnijden, want . in die prauw zat iemand die de ritus van de Zonen van Simba kende.

— Ze zullen ook omkomen ? Waartoe dient dat ? zei Sophie.

— Kijk, antwoordde Dzi, een kabel verbindt hen met de oever !

Nu speelde alles zich zo bliksemsnel af, dat er geen tijd meer bleef om te denken. De donderende, kokende waterval en de prauw die te pletter zou lopen op een rots... Neen, ze schoot voorbij de rotspunt en daar was de prauw van de negers... Zouden ze toch nog gered worden ? Neen, de negers misten de stuurloze boot daar ze zelf in een draaikolk gevat waren, dus... de val en de dood ?... Neen, daar zijn de negers opnieuw. Een van hen had de rand van de boot vastgegrepen en er zich stevig an vast geklemd. Zou hij het kunnen houden ? Zou hij niet meegesleurd worden ? Neen ! Victorie ! De negers op de oever sleurden uit alle macht aan het lianentouw en het duurde niet lang of beide prauwen kwamen in de rustige stromingen bij de oever... Gered !

Dzi sprong het eerst aan land en wou zich omkeren om Sophie bij het uitstappen behulpzaam te zijn. Hij kreeg er de kans niet toe, want de zwarte reus stond reeds voor hem en trok hem hardhandig mee. Hij zei daarbij iets in zijn eigen rauwe klankentaal. Dzi grinnikte en antwoordde :

— Verontschuldig me, excuseer, maar ik begrijp geen jota van je toespraak. Weet je wat dat zeggen wil « geen jota » ? Niets, nul, niks !

De neger lachte en voegde er nog een lange zin aan toe. Dan bukte hij zich en ging met de hand in het geopende hemd van Dzidziri. Deze protesteerde luid :

— Ben je gek, ouwe pijpdrop ! Wat zijn dat nu voor manieren ? Doet men dat overal zo in jouw land ? Wel, dat moet schoon zijn ! Hou nu op met dat gekriebel !

Maar de andere stoorde zich hieraan niet. Hij had de leren veter om de hals van Dzidziri bemerkt waaraan de talisman hing. Hij vergeleek hem met zijn amulet, gromde iets, bewonderde de talisman opnieuw en riep de anderen nader. Ook zij keken oplettend en bewonderend naar de talisman. Plotseling bogen ze zich diep en de pluimen op hun hoofd ritselden.

— Hier zijn geen woorden meer nodig, ik heb het beet, murmelde Dzidziri. De leeuwenpoot die mijn vriend Nomogo-Koose me schonk, maakte effect. Ik ben taboe !

En zich tot zijn vrienden kerend, voegde hij er aan toe :

— En jullie met mij, wat een geluk !

Larnaud lachte niet. Bezorgd keek hij voor zich uit en lei z'n hand op Dzi's schouder. Deze zette zich onmiddellijk fikser, want alhoewel de piloot hem voor een kind aanzag bleef Yves Darnaud de piloot van de **Normandie** toch zijn god. Een eerder komische god, want ze waren allemaal doornat, hun klederen gescheurd en Darnaud had bovendien een baard van enkele dagen.

— Luister, jongen, we mogen hier geen tijd verliezen. We zijn gered, dank je, maar de documenten zijn ver van hier. Ieder ogenblik is kostbaar. Vermits je leeuwenpoot zoveel indruk maakt, moest je eens vragen of ze niets afweten over de Ba-Ila's en Ephraïm.

— Akkoord !

Dzi wendde zich tot de zwarte reus en stelde hem een vraag. Gemakkelijk was het niet ! De neger haalde de schouders op en antwoordde met een stortvloed van onbegrijpelijke klanken. Er flikkerde nochtans en intelligente vlam in zijn bruine ogen en met de hand wees hij Dzidziri een pad aan dat door het struikgewas slingerde.

— Zal ik de dieven vinden wanneer ik die weg volg ? Ja ?... M'n beste kroezelkopke, het is toch zeker geen valstrik, hé !... Goed, dan gaan we...

Maar de neger belette Yves en Sophie hun vriend te volgen. Ook Laobé mocht niet mee. Wat betekende dat? De zwarte scheen nochtans geen slechte bedoelingen te hebben. Sophie schudde haar natte haren en fluisterde Dzi toe :

— Blijf bij ons, Dzi... We leven nog, dat is het voornaamste en die papieren... laat ze maar lopen !

Dzi bekeek haar en de piloot en zijn borst zwol van trots toen hij zei :

— We zullen zien... Wacht hier op me !

Vooraleer iemand het hem had kunnen beletten, was hij het struikgewas ingelopen. Het bladerendak was zo dicht, dat het zonlicht er nauwelijks doordrong. Hij struikelde, richtte zich op en liep voort. Zigzag ging het door het schemerdonkere bos. Langzamerhand werden Dzi's ogen er aan gewoon. Er hing nu een zeegroene klaarte rondom hem. Het was net alsof hij in een aquarium was terecht gekomen. Geen geluid. Een oneindige, drukkende stilte die plotseling verbroken werd door een schril gefluit. Een gesis om je te verstijven en vóór Dzidziri, ter hoogte van zijn hoofd, slingerde een reuzenpython. Zijn lange, fijne tong kwam sissend uit zijn kop en de koude blik van zijn ogen nagelde Dzi aan de grond en verlamde iedere beweging. Roerloos stond hij daar als prooi van de meterlange slang...

Ter hoogte van zijn hoofd hing een reuzenpython...

VOLGENDE WEEK : DE SLANGENKUIL

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hasan, Kaddoer en een escadron gendarmen achtervolgen Montbidon die langs een onderaardse gang uit het kasteel ontsnapte...

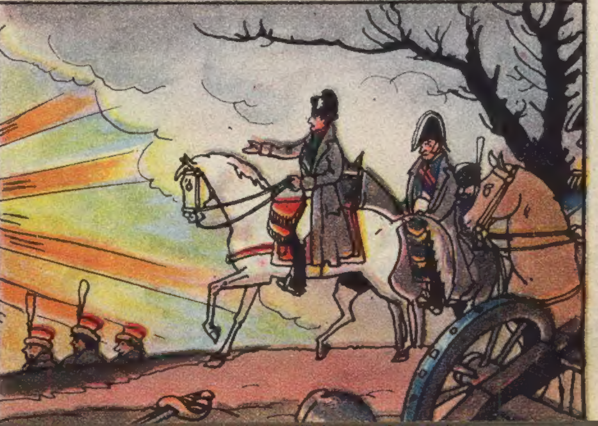

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Mr. van Meylbeke zond Willem, z'n knecht, met een belangrijke brief, gericht aan professor Boendael, naar de post. De brief wordt gestolen en Willem neergeknuppeld. van Meylbeke wil naar de commissaris rijden, maar...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

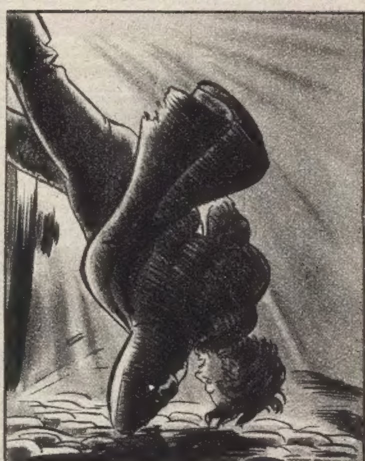

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

HETE DAGEN

Oef ! Wat 'n hitte !...

Wel, waar mag Flupke zitten ?

Hij zal hiernaast zijn...

Flupke !...

Hij is misschien boven ?

Daar ook niet !

Waar mag hij dan wel zitten ?

FLUPKE !

FLUPKE !

Heeft u me geroepen, moeder ?...

HERGÉ

De KUIFJE'S BON

WANNEER je Kuifje's Bons inzendt :

1° Vergeet nooit je **volledig** adres te vermelden. Schrijf de naam van de gemeente waar je woont in DRUKLETTERS.

2° De aanduiding van de premie die je verlangt, moet steeds bij je zending Kuifje's Bons vermeld worden.

3° Plak je bons naar gelang de soort op een blad papier. Zo zul je het verzenden van de **premie's** bespoedigen.

VAN WIE ZIJN DEZE BONS ?

Indien je, in onderstaande lijst, soms je zending van Kuifje's Bons herkent, schrijf ons dan zonder verwijl je volledig adres.

Vic. DOM of DORY Heiligekerkstr. ...waar ? Edmond Planckaert, RIEME. — E. V VAN CAMPENHOUT. — W. DE VUYST, GENT. — X., OPWIJK, 50 punten. — X., RUMMEN, séries 2 en 3. — X. LAARNE, serie 2. — X. BAAL, series 4 en 5. — Georgette DE PRE. — X., HERSELT, serie 1. — P. VANROY, SCHOONBEEK. — Gaston JACOBS, JETTE, 200 punten. — X., BORS..., serie 4. — P. VANROY, serie 1. — X. LIMBURG, serie 2.

Inlichtingen :

- De volgende afdrukplaatjes zijn momenteel verkrijgbaar :
  « De Schat van Scharlaken Rackham » A en B.
  « De Krab met de Gulden Scharen », A en B.
  « De Zwarte Rotsen », A en B.
  « Kuifje in Amerika », A.
- Het album N° 2 van « De Drie Musketiers » (voor de plaatjes 101 tot 200) is volledig uitgeput.
- Al de Kuifje's Bons waarin de rechter bovenhoek een **waardecijfer** voorkomt, zijn geldig. Men mag bons van verschillende kleuren en producten samen inzenden voor **eenzelfde** prijs.
- Dit nummer bevat een Kuifje's Bon. Voeg hem bij je verzameling !

— 't Is nog niet erg, mijn Kuifje's wimpel is toch niet gescheurd !...

	Aantal punten.
1. Vijf reeksen van 40 plaatjes « REINAERT DE VOS », per serie	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje B, 22 figuren	60
4. Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé (reeks I of II), per reeks	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6. Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, in 3 kleuren	100
7. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé	350
9. KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé	500
10. Blokjesspel, creatie van Hergé	500

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Daar ze capitano Rabakol niet hebben kunnen bereiken brengen Lambik, Suske en Wiske de nacht door in een herberg aan de haven...

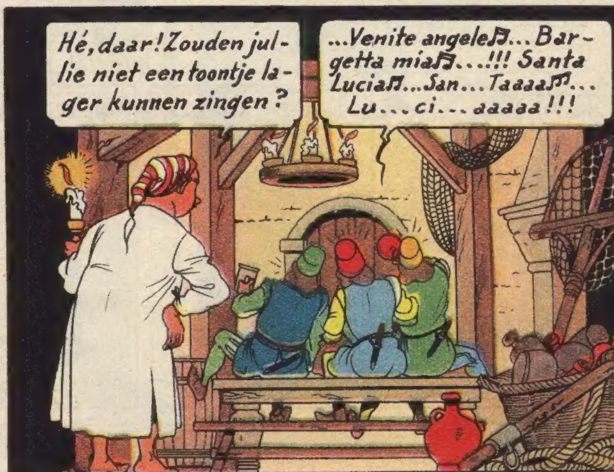

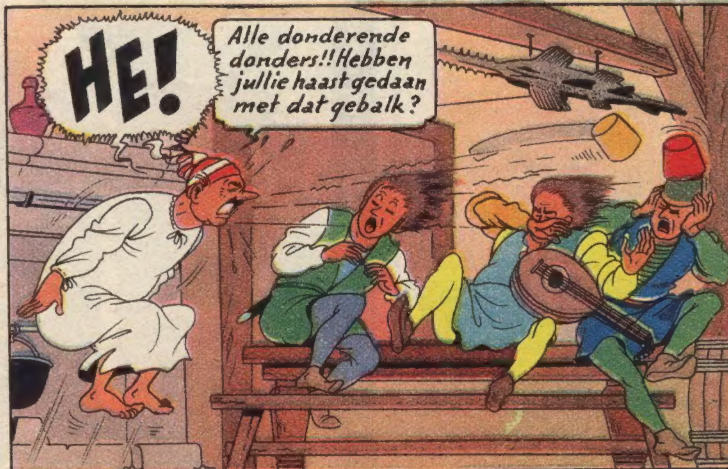

(Wordt voortgezet)

Teksten en tekeningen van J. Martin

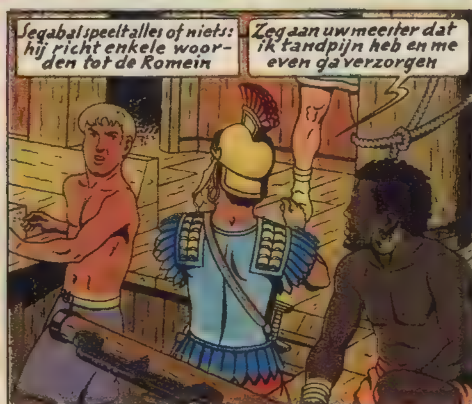

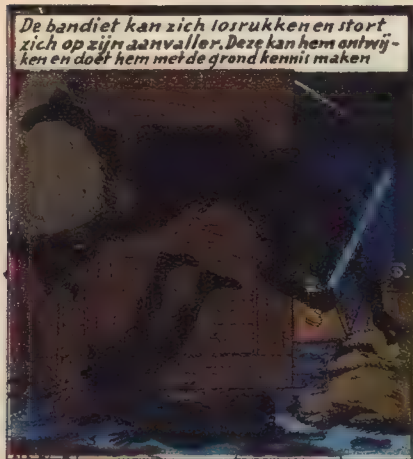

(Wordt voortgezet.)

(Foto F. HAINE, BRUSSEL.)

De GROTE MARKT

HET KROONJUWEEL

Brussel heeft een bewogen geschiedenis gehad. Zoals alle steden werd de Brabantse hoofdstad in de loop der eeuwen meermaals belegerd, bestormd en geplunderd. De zwaarste slag die de stad te verduren kreeg, was de beschieting in 1695 door de Fransen, die de stadhuistoren als mikpunt van hun kanonnen gekozen hadden en heel de Grote Markt, de ziel van Brussel en van Brabant, in puin legden. Het was een wonder dat alleen de slanke toren gespaard bleef. De slag had dodelijk kunnen zijn. Maar als de phoenix herrees de Grote Markt uit haar puin. Nergens werd meer zorg besteed aan de legaten van het voorgeslacht als te Brussel, waar de Grote Markt ieder jaar nog mooier schijnt te worden. Je moet ze maar eens op een Zomeravond bezoeken, wanneer de lichtbundels van onzichtbare projecteurs er een sprookjestafereel van maken!

Wanneer je ergens iets mooi bezoekt, dan moet je steeds van te voren er een en ander over weten, om de zin en de betekenis van het bewonderenswaardige beter te leren zien en waarderen. En daarom vertel ik je nu de geschiedenis van de Grote Markt van Brussel, het kroonjuweel der Lage Landen.

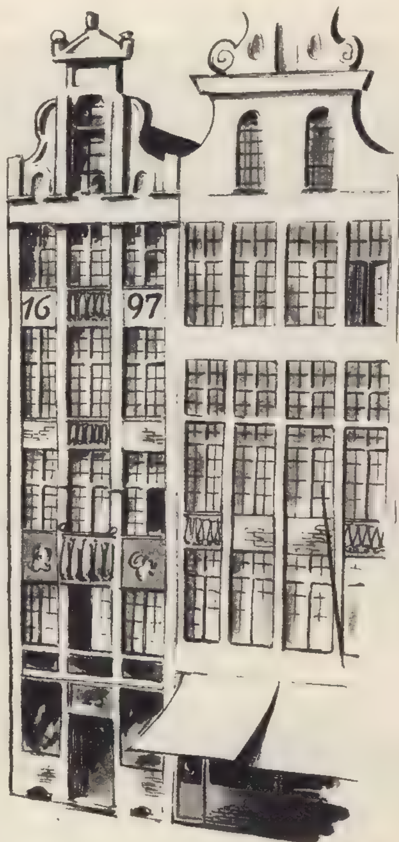
BRUSSEL was bij het begin van zijn bestaan een moerassig dal tussen enkele Brabantse heuvelen. In dat dal liep de Spiegelbeek, die ergens een eiland vormde dat naar St. Goorik, de apostel van Brussel, genoemd werd, en waarop de hertogen van Lotharingen, in 977, een versterkt kasteel bouwden. Rond deze burcht ontstond spoedig een nederzetting. De moerassen werden drooggelegd en rond het marktplein bouwde ieder vooraanstaande Brusselse poorter zijn steen. Daar verrezen ook de Lakenhalle, het Brood- en het Vleeshuis. Na de residentiestad van de hertogen van Brabant geweest zijn, verkozen de Bourgondische vorsten Brussel eveneens tot hofstad. Keizer Karel maakte van Brussel de hoofdstad der Nederlanden. Daarna hebben de Spaanse, Oostenrijkse en Franse landvoogden, die over de Zuidelijke Nederlanden geheerst hebben, er zich steeds gevestigd en in 1830 werd Brussel de hoofdstad van de Belgische staat.

Na de zware beschieting door de Fransen in 1695, bouwden de verarmde gilden de Grote Markt moeizaam weder op. Een eeuw later kreeg ze het weer hard te verduren van de Fransen. Toen de Sans-culotten Brussel binnen vielen, hielden ze er een baldadige beeldenstorm. Al de gildenhuizen met hun prachtige beelden moesten het ontgelden van de woeste revolutionnairen die er de symbolen van een verouderd en slecht regime in zagen. Al die heerlijke kunstvoorwerpen, schilderijen en meubelen sleurden ze weg en die kwamen terecht in verdachte winkels in donkere stegen en later in de Parijse musea.

Eerst in 1883 werd de restauratie van de zwaar gehavende en vervallen Grote Markt grondig aangepakt door burgemeester Karel Buls. Al de gevels werden smaakvol hersteld naar de oorspronkelijke plannen en de stad nam de zorg en het onderhoud van al de gevels van de particulieren over. Dank zij dit initiatief kunnen we thans de Grote Markt weer in haar oorspronkelijke glorie bewonderen en duizenden toeristen uit alle landen van de wereld, krijgen de kans zich een beeld te vormen van de Brabantse scheppingskracht en grootheidszin.

DE ST. MICHIEL'S TOREN

Waar het stadhuis nu verrijst, stonden in de XIIIe eeuw twee poortersstenen: De Wilde Ever en De Meerle. In 1401 werd de eerste steen gelegd van het stadhuis. In vier jaar tijd werd de Oostvleugel van het gebouw opgetrokken door bouwmeester Jacob van Gobbertingen. Op 4 Maart 1444, legde Karel de Stoute, die toen erfprins van de Nederlanden was, de eerste steen van de Westvleugel, waaraan men zes jaar bouwde. Op 23 Januari 1449 besluit de Brusselse raad het verouderde belfort, dat zich tussen de Oost- en de Westvleugel bevond, te laten vervangen door een toren, die de twee vleugels stijlvol zou verbinden. De taak werd toevertrouwd aan bouwmeester Jan van Ruusbroec, die ook aan de St. Goedele werkte.

Schets van De Helm en Het Voske.

Heel het gebouw werd versierd met een schat van middeleeuws beeldhouwwerk, dat aan de grote Claus Sluter, die o.m. de Mozesput van Dyon maakte, toegeschreven werd. In 1454 was de toren voltooid en werd de vergulde metalen St. Michiel vervaardigd door beeldhouwer Maarten van Roode, boven op de 90 meter hoge spits geplaatst. Nog steeds waakt St. Michiel over de goede stede Brussel.

HET BROODHUIS

Een van de eigenaardigheden van dit gebouw is het feit het in het Frans Maison du Roi heet. In de verklaring van dit verschil, zit de hele geschiedenis van het gebouw. Rond het marktplein waren in het begin van de XIIe eeuw verschillende hallen in hout opgetrokken, o.m. de Lakenhalle, het Vleeshuis en het Broodhuis, dat in 1405 herbouwd en in 1515 in steen opgetrokken werd.

De bakkers, die vroeger hun brood in het Broodhuis kwamen verkopen, lieten deze openbare verkoopplaats varen en verkochten liever hun waar aan huis. En zo kwam de hertog van Brabant op het idee in dit centraal gelegen, en half verlaten

VAN BRUSSEL

DER LAGE LANDEN

gebouw, zijn douane-belasting- en bostoezichtdiensten onder te brengen. Zo veranderde de oorspronkelijke benaming Broodhuis in 's Hertogenhuis, om dan later onder Karel V, die koning van Spanje was, « 's Coninxhuis » te worden en dit in 't Frans te blijven. Het Coninxhuis deed ook als gevangenis dienst en daar brachten de graven van Egmont en Hoorn hun laatste nachten door, alvorens op het schavot van de Bloedraad van Alva onthoofd te worden. In 1873 werd het Broodhuis door architect Jamar, naar de oorspronkelijke plannen van Antoon Keldermans de Jongere, prachtig herbouwd. De beelden welke het versieren zijn werken van beeldhouwers uit de vorige eeuw.

HET PALEIS VAN DE HERTOGEN VAN BRABANT

In de XIIe eeuw stond op de plaats waar nu het paleis van de hertogen van Brabant verrijst, het Meinaertsteen. Het werd in 1440 onteigend en vervangen door een reeks gildenhuizen, die echter in één gevel samengebracht werden. Het hele gebouwencomplex werd door de Franse beschieting van 1695 in puin gelegd en later heropgebouwd. Bij de wederopbouw in de XIXe eeuw werden de borstbeelden van de hertogen van Brabant tegen de hoge sokkels aangebracht en aan deze beelden dankt het geheel zijn naam.

HET VERDWENEN FONTEINTJE

Sinds de XIIIe eeuw stond er in het midden van de Grote Markt een fonteintje dat gevoed werd met het water dat van de Koudenberg stroomde. In 1302, het jaar van de Gulden Sporenslag, werd het fonteintje voor het Broodhuis herbouwd en in 1565 in de pui van dit gebouw ingeschakeld. Bij de algemene restauratie in 1869, werd het fonteintje vervangen door de standbeelden van Egmont en Hoorn. Die hebben er maar tien jaar gestaan, want in 1879 werden ze naar de Kleine Zavel overgebracht, waar ze nu nog staan te dromen over de wending, die de geschiedenis zou genomen hebben indien ze met hun troepen radikaal de zijde van de vriend Oranje hadden gekozen...

Wanneer je nu de Grote Markt zult weerzien, dan moet je maar eens denken aan heel die groei van dat heerlijk gebouwencomplex, een van de mooiste van de wereld, en aan heel het verleden dat deze sprekende stenen oproepen: de machtige Middeleeuwse gilden, de grote bouwmeesters, de eerste steenlegging van het stadhuis door Karel de Stoute, de onthoofding van Egmont en Hoorn, de beschieting door de Fransen in 1695, de Beeldenstorm van de Sans-culotten in 1789 en het grote restauratiewerk van de vorige eeuw onder de impuls van Karel Buls die aan de Grote Markt haar oude glorie teruggeschonken heeft.

Johan de Brabander.

Schets van de gildenhuizen De Berg Thabor en De Roos.

AAN DE OOSTKANT

treffen we in volgorde aan : De Helm, de Pauw, Het Voske, De Eik, Ste Barbara, Den Engel, Het Broodhuis, Het Ammanskamerke, De Duif, De Gulden Boot, Den Engel, Jozef en Anna en Den Hert.

AAN DE ZUIDKANT

verrijst het Paleis der Hertogen van Brabant, dat samensgesteld is uit zes huizen : De Cluyse, Den Treft, Den Wintmolen (gildenhuizen van de maalders), Den Tennen Pot, Den Heuvel (steenhouwershuis) en De Borze.

AAN DE WESTKANT

staan : Het Stadhuis, De Ster, De Zwaan, De Gulden Boom, De Roos en De Berg Thabor.

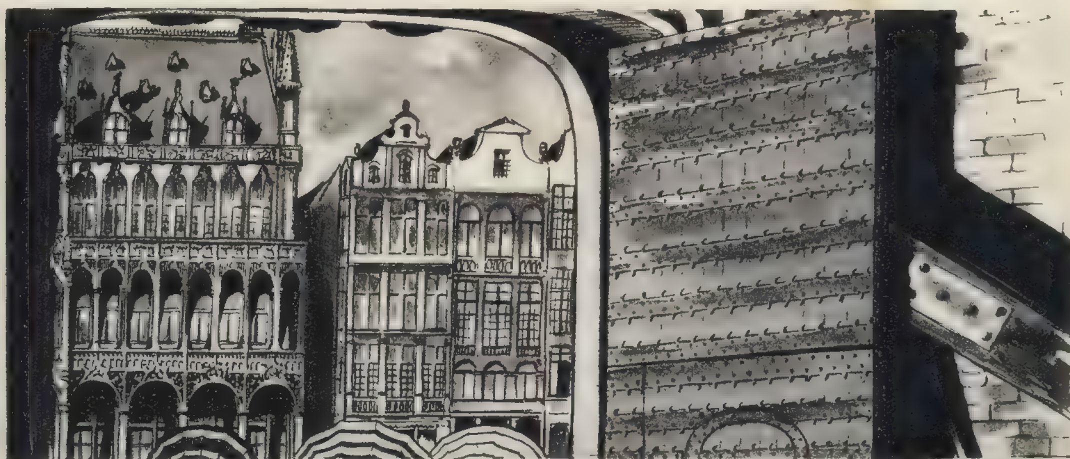
Vergeet al deze huizen bij je eerstvolgende reis naar Brussel niet op te zoeken en te indentificeren. Je zult er veel genoegen aan beleven, vooral nu je er wat meer over weet.

HET NEDERLANDS GELAAT VAN DE GROE MARKT

Weet je dat elk van de huizen die rond het Brussel Marktplein verrijzen een eigen historische Nederlandse naam dragen?

AAN DE NOORDKANT

staan de volgende gildehuizen : De Voos, De Horen (sleppershuis), De Wolf (boogschuttershuis), De Zak (huis der timmerlieden), De Kruiwagen (Vettewaeriens-huis), De Koning van Spanje (Bakkershuis).

Gezicht van in de poort van het Stadhuis op het Broodhuis, Het Ammanskamerke en De Duif.

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Als schipbreukelingen komen Barelli en Moreau op een onbekend eiland terecht en worden er gevangen genomen door de inlanders...

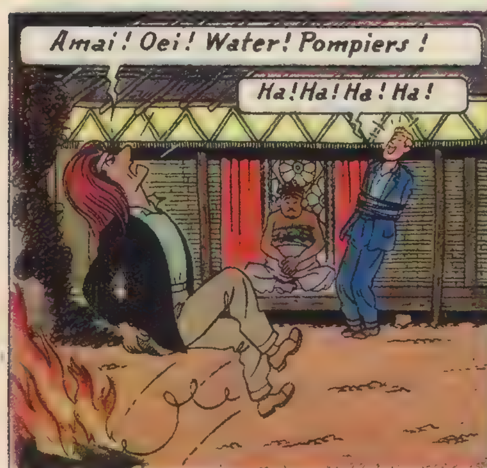
Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

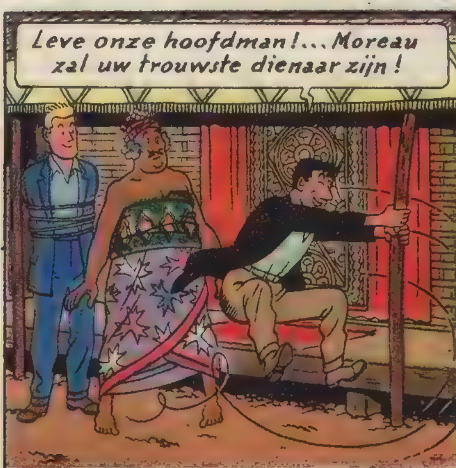

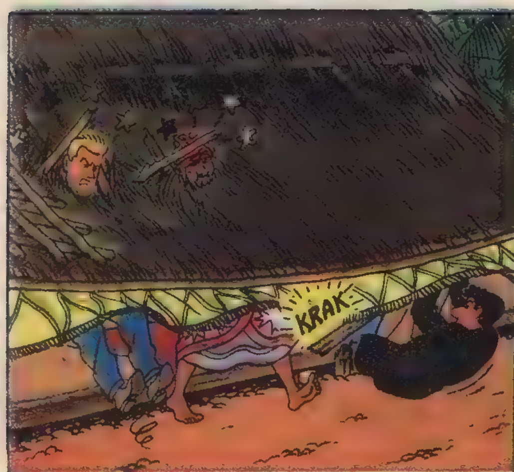

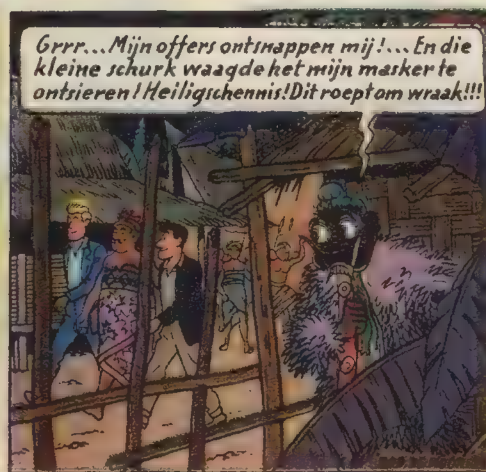

(Wordt voortgezet.)

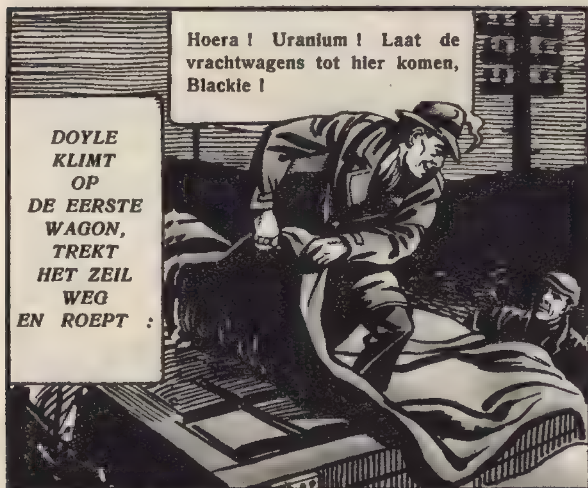
SPOORWEG- -PIRATEN

De spoorwegpiraten hebben vernomen dat er een speciale trein met een lading uranium van Schotland naar Engeland rijdt. Ze blazen een brug op, juist op het ogenblik dat de trein nadert...

OP GEVAAR AF DE TREIN TE DOEN ONTSPOREN, REMT DE MACHINIST UIT ALLE MACHT EN KAN DE RAMP VERMIJDEN. MET DE REVOLVER IN DE VUIST WACHTEN DE PIRATEN HEM OP...

(Wordt voortgezet.)

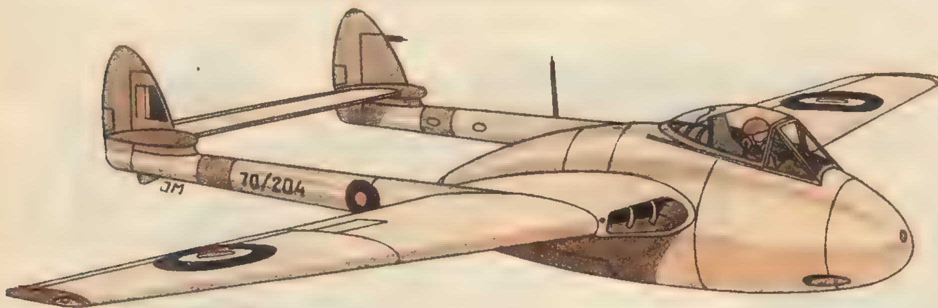
STRAALJAGERS

EEN snijdend geluid en dan een zwaar gerommel, waarvoor we onze beide oren dichtstoppen: een reactievliegtuig! Een meteoor die het luchtruim klieft met het gehuil en het gedonder van een sneltrein. We kijken op en zien misschien nog, heel ver, een zwarte, langwerpige vorm met gedrongen vleugels. Iedereen weet dat er tijdens, en vooral na de oorlog, reactievliegtuigen werden gebouwd, maar het zijn enkelingen die ze reeds van dichtbij gezien hebben. We gaan deze toestellen dus even voorstellen en beginnen met een van de oudste en best gekende namen: DE GLOSTER METEOR E-28/39.

DIT was het éérste Britse reactievliegtuig en werd in 1943 beproefd. Het toestel werd gebouwd omdat de legerleiding behoefte had aan snelle jagers, die konden ingezet worden tegen luchtaanvallen en de V-1. De METEOR ondernam slechts korte vluchten over het Kanaal, doch het resultaat was zeer bevredigend en in 1945 haalde de GLOSTER-METEOR de bestaande snelheidsrecords neer door een afstand van 975,675 km. per uur af te leggen. Dat was toen fantastisch! In 1946 bracht de GLOSTER-METEOR het tot 991 km. en benaderde dus zoetjes aan de snelheid van het geluid. We moeten hieraan toevoegen dat deze snelheid behaald werd door jagers die niet bewapend waren.

Fig. III. — DE HAVILLAND-VAMPIRE

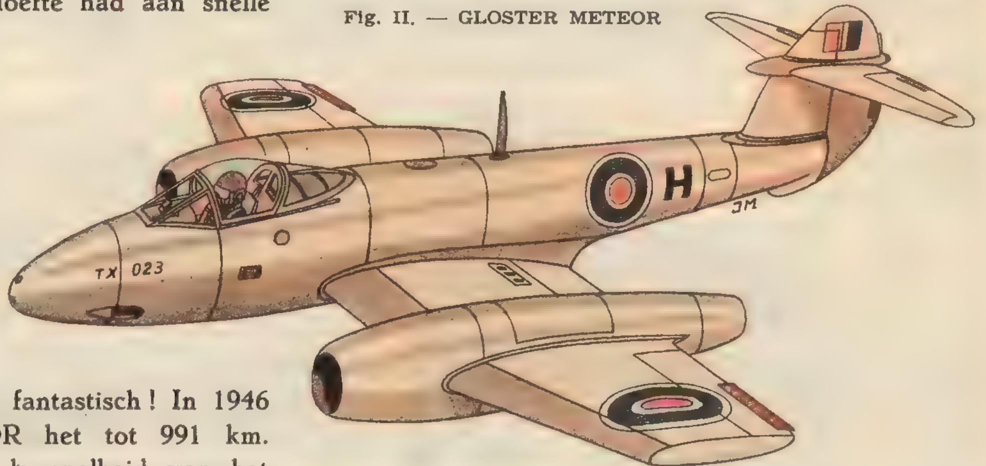

Nadien verzonk de recordtijd van de GLOSTER-METEOR in het niet maar, als reactie-jagers vormen zij, ook thans nog, de ruggegraat van de luchtmacht van Engeland, Noorwegen, Denemarken, Holland en België.

Het was ook in 1943 dat de HAVILLAND-VAMPIRE zijn eerste vlucht maakte. Dit type werd dan aan de lopende band vervaardigd, doch onderging sterke wijzigingen, ondermeer aan de motor zelf en de spanwijdte. De R.A.F. gebruikt deze toestellen evenals de Franse, Zweedse en Zwitserse luchtmacht.

Frankrijk heeft enkele interessante typen. De voornaamste zijn: ARSENAL VG-90, de 50-6020 ESPA-

Fig. II. — GLOSTER METEOR

DON (ofte Zwaardvis), NORD 2200 en het zeer gekende MARCEL DUSSAULT MD-450. Het is een jager en al de piloten, die met dit type vlogen en alle technici zijn het er over eens, dat het een buitengewoon toestel is. De Engelse en Franse luchtvaartindustrie heeft dus haar eigen types, maar het zijn zeker de Verenigde Staten die de kroon spannen, zowel in aantal als verscheidenheid. Al de bladzijden van « Kuifje » zouden niet volstaan voor de opsomming ervan. Volgende week vertellen we echter een en ander over de voornaamste reactievliegtuigen van de U.S.A.

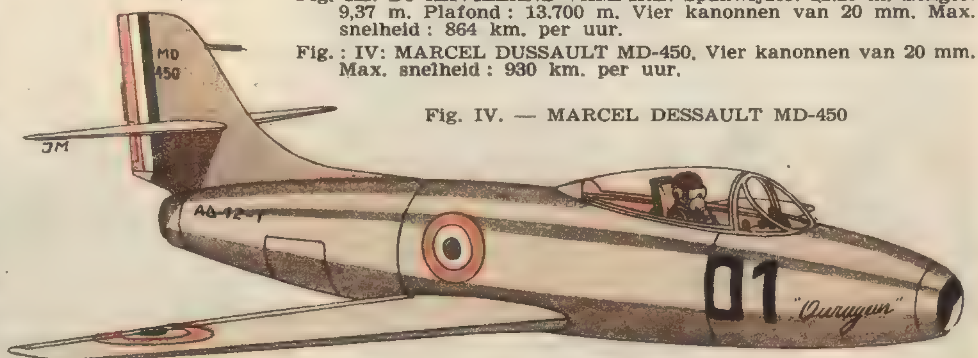
(Wordt voortgezet.)

Fig. II : GLOSTER METEOR : Spanwijdte : 11,30 m. Lengte : 13,2 m. Plafond: 13.500 m. Vier kannonen van 20 mm. en twee bommen van 450 kg. Max. snelheid : 940 km. per uur.

Fig. III: De HAVILLAND-VAMPIRE: Spanwijdte: 12.19 m. Lengte: 9,37 m. Plafond : 13.700 m. Vier kanonnen van 20 mm. Max. snelheid : 864 km. per uur.

Fig. : IV: MARCEL DUSSAULT MD-450. Vier kanonnen van 20 mm. Max. snelheid : 930 km. per uur.

Fig. IV. — MARCEL DESSAULT MD-450

MONSIEUR VINCENT

Mr. de Gondi, generaal van de Koninklijke Galeien, heeft Vincent verzocht zich te bekommeren om de gevangenen van de grootste Franse gevangenis. Het zijn immers deze die later naar de galeien zullen gezonden worden...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Men staakt het schelden, want Vincent werd ernstig aan het voorhoofd gewond...

DE BANDIETEN ZIJN GETROFFEN DOOR DE GOEDHEID VAN VINCENT EN ZE ZIEN OOK DAT HIJ GOED WEET WAT HIJ WIL EN ER NIET TE LACHEN OF TE SPOTTEN VALT. DE ENE BANDIET NA DE ANDERE LAAT ZICH VERZORGEN EN WELDRA WORDT HIJ OVERAL MET EERBIED EN DANKBAARHEID BEGROET. VINCENT IS NOG NIET TEVREDEN. HIJ KOESTERT EEN GROOT PLAN EN STAPT OP ZEKERE DAG NAAR DE CONDI...

(Wordt voortgezet.)

Deze LUCHTKASTELEN *hebben onze grootouders verbaasd.*

De 300 m. hoge ijzeren toren van ingenieur Gustave Eiffel gold ontegenzeggelijk als de sensatie van de grote Parijse wereldtentoonstelling van 1889.
Het was het eerste bouwwerk ter wereld van een dergelijke enorme hoogte. Men weet, dat het nog heden bestaat, dat er restaurants op deze toren zijn, dat hij met een aantal liften is uitgerust en 's nachts door reusachtige schijnwerpers wordt verlicht. Want hij geld sedert zijn ontstaan als het onderscheidingsteken van de Franse hoofdstad.

MEN beschouwde hem bij zijn gereedkomen, en nog tientallen jaren daarna, als het symbool der moderne techniek. En zo liet de roem van ingenieur Eiffel, de bouwmeesters van andere landen geen rust. Waar er ook in de volgende jaren plannen bestonden voor een tentoonstelling, daar ontstond bijna automatisch de wens, een bouwwerk als de Eiffeltoren op te richten, dat deze uiteraard moest overtreffen. Het was werkelijk een soort Eiffeltorenkoorts, die de architecten van de hele wereld scheen te overvallen.

Mag Eiffel nu al de eerste geweest zijn, die zijn toren gebouwd heeft, het denkbeeld was waarschijnlijk toch niet van hem afkomstig. De plannen tot het bouwen van gigantische torens spookten reeds tientallen jaren in de hoofden der technici rond. De Engelse ingenieur Richard Thevithick had reeds in 1832 een zuil van 300 voet hoogte ontworpen en slechts de dood van Thevithick had de uitvoering van dit plan verijdeld.

In 1878 vond te Philadelphia een wereldtentoonstelling plaats, waarvoor de ingenieurs Clarke en Reevers een toren van 1.000 voet hoogte moesten bouwen. « De nieuwe toren van Babel » heette deze in de volksmond, waarvan de bouwkosten 1.000.000 dollar zouden bedragen. De diameter zou aan de basis 150 voet en aan de top 30 voet groot zijn. Het bouwwerk zou uit een reusachtig vlechtwerk van ijzer bestaan, met in het midden een liftkoker. Men bouwde deze toren echter niet, maar stelde zich tevreden met 169 m. hoge obelisk te Washington in het district Columbia.

De toren ontworpen voor de wereldtentoonstelling van Philadelphia in 1878, in verhouding tot enkele andere beroemde gebouwen.

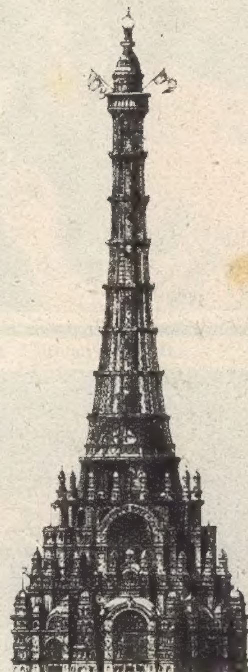
DE PRIJSVRAAG VAN SIR WATKINS

Een jaar na de wereldtentoonstelling te Parijs, waarop de Eiffeltoren ingewijd was, loofde de Engelse industrieel Sir Edward Watkins, bijgenaamd de spoorwegkoning, twee prijzen van resp. 500 en 250 pond sterling uit voor de beste plannen voor een reuzentoren in de Londense stadswijk Kensington. De voorwaarde was, dat de toren minstens een hoogte van 1.200 voet moest hebben, en dus de Eiffeltoren overtreffen.

De meest fantastische plannen werden bij deze wedstrijd ingediend. Onder andere een reuzenmast van 610 m., die met kettingen aan de grond werd vastgehouden en die op zijn top een aardbol moest torsen.

Practisch kwamen twee ontwerpen in aanwerking. De eerste prijs kregen de architecten Stewart en Maclaren uit Londen, de tweede was voor de architecten Webster en Haig uit Liverpool. Het model der eerstgenoemden was lichter en eleganter, terwijl de bouwmeester uit Liverpool een zwaardere toren wenste, die aan de voet omgeven was door een zonderling stenen bouwwerk, het midden houdend tussen een reuzenportaal en een soort kasteel.

Ook de juiste standplaats was reeds uitgezocht : de toren moest in het Wembleypark gebouwd worden. Deze mededinger van de Eiffeltoren werd echter niet gebouwd : op het laatste ogenblik trok Sir Watkins zijn financiële steun in.

Ontwerp voor wereldtentoonstelling van Chicago in 1892.

AMERIKAANSE PLANNEN

Twee jaar later werd de wereldtentoonstelling te Chicago gehouden. Wat was natuurlijker dan dat ook daar weer het plan voor een reuzentoren ontstond ? De architecten Kinkel en Pole uit Washington, hadden de plannen uitgewerkt en die overtroffen vanzelfsprekend niet alleen de Eiffeltoren, maar ook alle andere tot dusver opgestelde projecten. Dit nu moest de toren aller torens worden 433 m. hoog, de voet omhuld door een naar onze smaak afschuwelijke gevel in romaanse stijl. Maar hij was gigantisch, hij was kolossaal en daarop kwam het aan. Acht liften, elk voor 50 personen, waren erbij ontworpen en alle denkbare weelde moest de bezoekers verrassen. Dit superdimensionale bouwwerk ging twee millioen dollar kosten. Deze kosten werden echter bespaard, want met het bouwen van deze toren werd, evenmin als met die een van zekere Judson, nooit begonnen.

Was het laatste ontwerp tot uitvoering gebracht, dan had men zeer gemakkelijk naar de top, een hoogte van 490 m. kunnen rijden.

In deze toren zouden namelijk, onafhankelijk van elkaar, twee brede rijwegen in een spiraal van 33 windingen naar de top voeren. De ene weg moest dienen voor voetgangers en voor gewone, door paarden voortgetrokken wagens; de andere echter was bestemd voor de aanleg van een electrische tram...

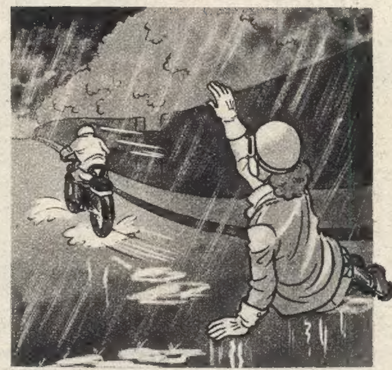
(Wordt voorgezet.)

CLUBLEDEN KUNNEN onderling corresponderen in het geheimschrift van de Kuifje's Club. Heb jij reeds de rooster van het geheimschrift van de Kuifje's Club ?

UIT DE VIER WINDSTREKEN

Hoe een man zijn vrouw verliezen kan.

DE manier waarop Kees K. van Oostburg zijn vrouw verloren heeft, is alles behalve alledaags. Mijnheer en mevrouw ondernamen onlangs op een Zondagnamiddag een uitstapje per motorfiets naar België. In de omgeving van Middelburg werden ze verrast door een hevige regenvlaag. Op een bepaald moment sleurde een rukwind mevrouw K. van de duozitting. Ze viel, zonder zich al te erg te bezeren, en keek met stijgende verbauwereerdheid haar man achterna, die steeds maar verder reed al vechtend tegen de wind. Eerst aan de grens bemerkte de motorijder dat hij zijn vrouw onderweg verloren had. Stel je maar zijn verbazing voor ! Er stond niets anders op, dan de weg terug te maken op zoek naar zijn echtgenote. Aan alle voorbijgangers vroeg de ongelukkige Kees of ze zijn vrouw niet gezien hadden. Maar niemand kon hem inlichten. Mijnheer Kees K. heeft mevrouw gelukkig toch weergevonden, en intussen zullen wel van hun verbazing bekomen zijn.

Dagelijks groeit de bevolking van de wereld met 60.000 mensen aan.

MOESTEN al de kinderen die over heel de wereld op een dag geboren worden, op één plaats verzameld worden, dan zou er meteen een nieuwe stad van 60.000 mensen ontstaan. Sinds 1900 is de wereldbevolking met meer dan de helft verdubbeld. Bij de aanvang van deze eeuw waren er 1.552.000.000 wereldlingen en thans wonen er reeds 2.378.000.000 mensen op onze planeet. In alle landen van de wereld, op uitzondering van Ierland, is de bevolking gestegen. De landen waar de bevolking het meest gegroeid is, zijn : Argentinië, dat zijn aantal inwoners, in vijftig jaar, zag vervierdubbelen, en Brazilië dat een groei van 191 % kende. Het Europees land met de grootste bevolkingsgroei is Italië. In 1900 waren en 33.400.000 Italianen, en nu zijn er 46.000.000.

KLEUREN-TELEVISIE TE NEW-YORK

VOOR een paar weken werden, in de Verenigde Staten van Amerika, de eerste kleurentelevisieuitzendingen gegeven gelijktijdig te New-York, Boston, Philadelphia en Washington. De uitzendingen werden per kabel doorgeseind, overal goed ontvangen en door ongeveer 40.000 personen gevolgd.

Over de betekenis der kleuren.

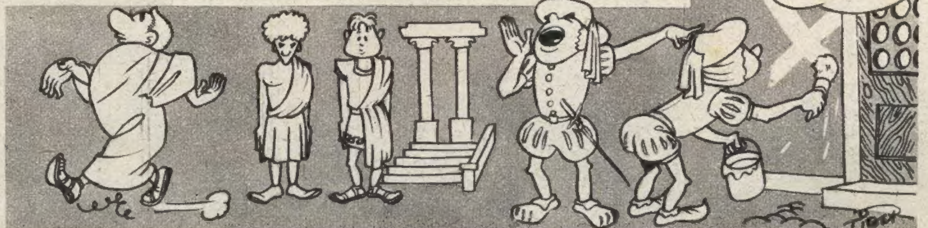
ROOD was voor de volkeren van de Oudheid de kleur van de macht. In het Oude Rome mochten alleen de patriciërs rode gewaden dragen. De koningen droegen er purperen. Voor de Griekse wijsgeer Diogenes was het rood eerst en vooral de kleur van de deugd, omdat een deugdzaam mens bij de minste slechte woorden of gedachten rood wordt. Volgens de psychologen is rood een slechte kleur, omdat het aanspoort als kleur van het bloed tot woede.

GEEL **was in vroeger eeuwen de kleur van de zon, de roem en het geloof. In tegenstelling met het goudgeel betekende het bleekgeel : verraad. In de Middeleeuwse prenten wordt Sint Pieter steeds voorgesteld met een geel gewaad en onder de regering van koning Frans I van Frankrijk werden de huizen van de onwaardigen met gele verf besmeurd. In het Frans bestaat er zelfs nog een uitdrukking « c'est un jaune » om een verrader aan te wijzen.**

BLAUW is steeds de kleur van de wijsheid geweest. De hogepriesters van Egypte droegen blauwe gewaden. Blauw is niet alleen de kleur van Onze Lieve Vrouw, maar ook van de meisjes en van de rust.

WIT **is de kleur van de vrede, en de rechtvaardigheid. In het Oude Rome moesten de mannen die naar de volksgunst dongen voor het bekomen van een openbare functie in het wit gekleed gaan, omdat iedereen goed hun handel en wandel zou kunnen volgen. Van daar komt het woord candidaat. (In het Latijn betekent het woord candidatus iemand die in het wit gekleed gaat).**

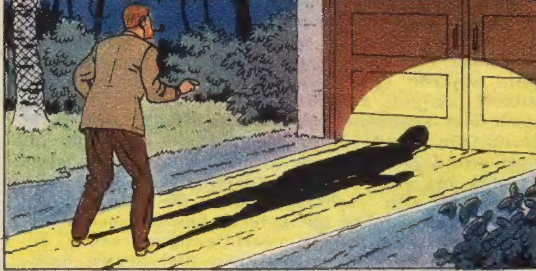

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

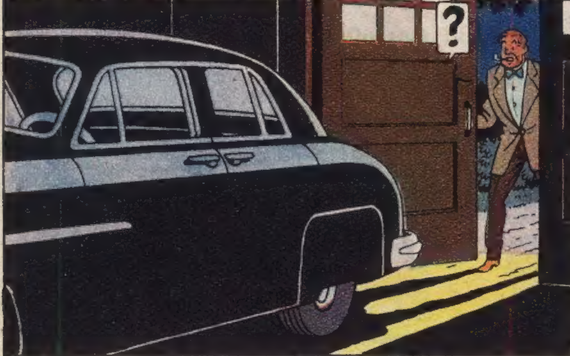
TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Mortimer heeft vorige nacht Sharkey betrapt, toen hij met Olrik uit de mastaba van Dr. Grossgrabenstein kwam gekropen. De professor vreest dat de doctor het slachtoffer zal worden van de bende en gaat hem waarschuwen...

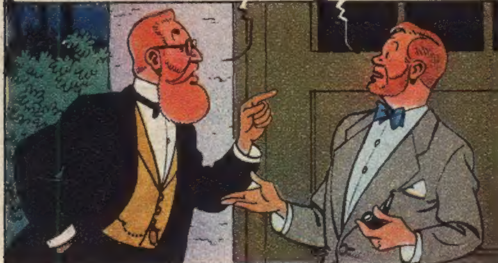

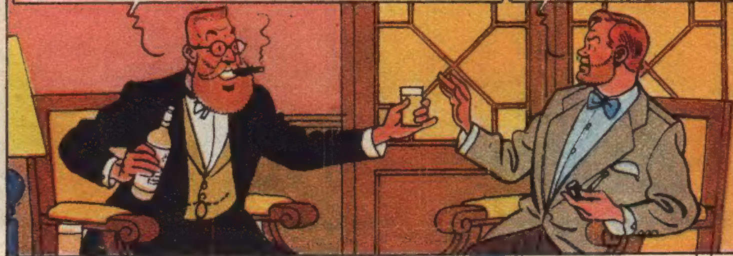

(Wordt voortgezet.)